

[DUMIEĆ *vb impf*

3 sg praes dumieje.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.: dumieć się.

Wpadać w podziw, osłupienie, zdumiewać się [przed czym]: czego się niebo lęka/ przed czym ziemią dumieie [stupet terra S. Sokołowski, Nuntius salutis..., Kraków 1588, 19]/ á stworzenie wżyftko nawet y niebieskié dziwue się SokółJanPoseł 29.

Synonim: dziwować się.

Formacje współrdzene: wzdumieć się, zdumieć się; zdumiewać się.

Cf DUMIENIE

WG